

СМЪШЛЪО (влиза и се смѣе): Ей, че умници, брей! . . . Добре ги наредихъ! . . . Ха, ха, ха! . . . Нека пооскуби тия гжски бедниятъ орачъ! . . . Смѣшльо съмъ азъ! . . . Да, Смѣшльо съмъ! . . . Но за кого правя смѣхории? И защо глупцитѣ се смѣятъ на умнитѣ? . . . И още, защо глупцитѣ не виждатъ, че смѣхоритѣ сж огледало на тѣхнитѣ глупости? . . . (Подскача)

Да. Смѣшльо съмъ азъ
Смѣя се на вси
умници, глупци,
вълци и овци! . . .
Но кой се смѣе последенъ,
смѣе се най-добре!
Ха, ха, ха! . . . (Покланя се и избѣгва)

ЗАВЕСА

(Край въ трета книжка)

Александъръ Спасовъ

ЕСЕНЬ ЗЛАТОКОСА

Синьо минзухарче, съ шарено калпаче, съ червени очички и жълти реснички — пакъ е нацѣвтѣло, пакъ се е засмѣло, по сиви баири — вѣтърътъ где свири.	А край него боса есень златокоса, съ чудни шарки шари где когото свари — най-много листата, горе изъ гората: ту сиво-зелени, ту жълто-червени. . .
---	---

Сега е срѣдъ друма,
викнала, та дума:
— Бре, малки юнаци,
що сте безъ калпаци?
Где ви сж абитѣ?
Где ви сж шейнитѣ?
Я вижте въ балкана —
дъждъ и снѣгъ захвана!

Ив. З. Желевъ

